

ניפנה אלי: „גבי היא בן־אדם טוב. כי שראינו את קבלת־הפנים הלבבית שעשה אותה לנו בפעם הראשונה שבאנו אליה, הבינונו שבישראל, כמו בכל מקום, יש אנשים טובים. ואנשים רעים.“

היום, מלכי ואשתו פתחיה הם אני שים אמידים. כמי שהמסחר טבוע בי דמו, הצליח מלכי לצאת בשלום מתקופת פוח השפל והמלחמה, להפוך משוטר ל־טוחר־בדים מצליח. חוץ מחנותו — אחת מהגדולות ברמאללה — יש לו גם כמה בתים. אבל עד היום, בלהט שאינו נופל מזה של אשתו — למרות שהוא עצמו לא גר ביפו מעולם — הוא מדבר על „הבית שלנו ביפו.“

אשתו פתחיה, לעומת זאת, היא יפ־אית אמיתית. סבה של פתחיה היא הראי שון שהגיע ליפו, כדי לבסס בה את ה־חמולה המוסלמית היחידה בסביבה שכולה נוצרית.

105 שנים עברו מאז. העסקים פרחו, הימים זרמו בשלווה ובעושר. פתחיה למדה במסיון. שני אחיה נשלחו לאוניברסיטה בפריס. בעונת־הקייץ היתה כל

תנות ברמאללה
מלכי לאיש עשיר, אולם לדבריו, הוא היו מאפשרים לו, היה חוזר מחזר ליפו.

המשפחה נוסעת לבלות בחופים רחוקים יותר. חיפה, סבריה.

„אף פעם לא עלה בדעתנו שנעזוב את יפו, נזכרת פתחיה. „בדרך־כלל היו הבנות מתחתנות עם בני יפו, ונשארות שם.“

גם כשפרצה המלחמה, לא האמינו ש־יעזבו. המלחמה תסתים מהר, חשבנו. אבל ההפצצות התחזקו. כמה רובעים של יפו נכבשו על־ידי יהודים. שמועות על אכזריות האוייב נפוצו במהירות. ועדיין סרבו בני המשפחה לברוח.

עד שנהרגו בן־דוד של פתחיה ואשתו, בדרכם לרמלה.

„באותו יום הפכנו לאנשים חסרי־תקווה. היהודים כבשו את ארצנו. לא היתה דרך אלא לעזוב. עזבנו 11 אנשים, בשעה אחת בצהריים. חוץ מסכף, לא לקחנו איתנו כלום. היינו בטוחים שנחזור תוך ימים.“

„חמש שעות הלכנו ברגל, עד שהגענו לרמלה. הדרך היתה מלאה פליטים כמונו. ברמלה נשארו כמה ימים אצל קרובים, עד ששכרנו משאית ונסענו כולנו, גם אלה מרמלה, לעזה.“

ושוב הרס

תוך זמן קצר, שבו בני החמולה והשר תלבו בחיי המסחר. שרשרת של חנויות־בדים, ועסקי יבוא ויצוא, החזירו להם את הונם.

עד ספטמבר 1970, כאשר בתיהם אבדו בשנית, הפעם, במלחמה בין הצבא הירדני למחבלים.

אשה טובה, ילדים שאני רואה אותם מוצלחים, ורציתי רק פנרסה.

אבל המישטרה לא נתנה לי קיום. זור נות לא היו אצלי. ארסים לא היו אצלי. וגם אינפורמציה לא היתה אצלי. בגלל זה, נהייתי לא רצוי בעיני המישטרה.

במקרה כזה, הם יודעים איך להתלבש עליך. הבר היה בלי רשיון, ולכן מותר להם להתחיים משקאות. היו נכנסים, לוקי חים שניים שלושה בקבוקים, ויוצאים.

כך, שלוש פעמים בשבוע, כל פעם, שוטר אחר. כל שוטר, הוא השופט שלך. הוא הקובע לך את החיים שלך. עד ש־נמאס לך. המשכתי עד שנשרף לי הבר. עד היום לא גילו מי שרף. היה לי ביר טוח נמוך מדי, וחזרתי לים לעשות קצת כסף.

מהבר הכרתי את יוסף (יוז'י) לא־ר־יה. הייתי קונה אצלו משקאות בשביל הבר שלי. הוא היה מוכר בסיטונות.

אחרי שנשרף לי הבר, אמר לי יוז'י שהוא יהיה מוכן לעזור לי לפתוח עסק חדש. בינתיים, הוא הציע לי לעבוד לו בעסק שלו, בר פורטוריקו.

אילן אשורב היה יושב כל הימים ב־פורטוריקו. אבל לא משם היכרתי אותו. אני ואילן היינו מכירים עוד משכונת שבוי.

היינו גרים בית על־יד בית. ההורים שלו, אמא שלו, מכירה אותי. בהלווייה שלו, נשאתי את הארון שלו על הכתף. זה אני ואילן. ועכשיו באה המישטרה, רצתה לעשות ממני מפלצת, שהרגתי אותה.

כשאילן נעלם, אשתו סנדרה באה אלי, ולא אל אף אחד אחר.

חיפשנו אותו יחד בכמה מקומות, כל הבוקר. אחרי הצהריים הלכנו למישטרה בצפון, בדיזנגוף. אמרו לנו: „לא מוכי נים לקבל תלוזה לפני 48 שעות.“ אחרי 48 שעות באנו שוב פעם. פתחו תיק של נעדר. החוקרים התייחסו לא יפה לסנדרה. היא היתה בהריון, והם נתנו לה שעה לעמוד ולחכות.

התרגותי, ויצא לי ויכוח חריף עם

נפטר. בבית־החולים מאיר בכפר סבא, בגיל 77, מי שהיה במשך 10 שנים יו"ר הכנסת, חבר קיבוץ דגניה ב' קדיש לזו, שנולד ברוסיה, שירת בצבא הצאר, שם עזר לחבריו ביחידה לנסח את מכתביהם הביתה, עלה לארץ ב־1920, הצטרף לבוני קיבוץ דגניה, השתתף במיל-

קדיש לזו
מהקיבוץ לקיבוץ

חמת השיחור, בהיותו בן 53, יחד עם בנו בן ה־17 בתפירות ההגנה. כיהן מ־1955 עד 1959 כשר־חקלאות, אז יצא גם לראשונה אחרי 38 שנות שהייה בארץ לחו"ל לסיור לימודים ומיפגש עם אנשי מיקצוע. אחרי שסיים את תפקידו כיו"ר הכנסת, חזר לקיבוצו כחבר מן המניין.

עומדים להינשא
של יועץ נשיא ארצות־הברית הנרי קי סינגר, אן קיסינג'ר, והפרופסור ל־כימיה באוניברסיטת ניו־יורק, שאול כהן.

נישואו
הסופר נכה צה"ל משה רשקס העוסק לאחרונה בהפצת סרטים, והמורה איזנה היימוביץ.

מונה
למפקד המחוז הצפוני של מישטרת ישראל, במקומו של תת־ניצב יהודה בונה הפורש לגימלאות לאחר 37 שנות שירות, ניצב שמועון אשר שי היה בתשע השנים האחרונות מפקד משר־הגבול.

מונה
למפקד מרחב הירקון במי חוז תל־אביב של המישטרה, ניצב־מיש־נה משה טיומקין (41) שעבר לתפקיד זה ממשמר־הגבול. התגייס למישטרה ב־1953 לאחר שהשתחרר מצה"ל, שירת עד מלחמת ששת הימים בתפקידי פיקוד ב־משמר־הגבול ואחר המלחמה מונה למפקד גדוד שפעל בין היתר ברצועת־עזה. ב־1970 נתמנה למפקד מרחב תיכון של משמר־הגבול ובמסגרת תפקיד זה היה אחראי לפלוגת משמר־הגבול שבעברה לפ־עול במחוז תל־אביב.

מונה
למנהל הכללי של הבנק הערבי־ישראלי, שאול שאול (46), מני הל סניף של בנק לאומי בחיפה. יליד בג־דד שם עבד בבנק היהודי זכה, שימש מאז 1950 בתפקידי מנהל וחבר הנהלת איזור חיפה של בנק אלרן.

זכתה
בפרס בסך אלף ל"י על אזרחות טובה המוענק על־ידי עיריית ירושלים, איריה פמנוב בת ה־80 ש־עסקה בהתנדבות בטיפול במישפחות נזקקות ומנהלת עתה מועדון לעיוורים ב־בית־חינוך עיוורים.

נפטר
בירושלים, ממחלה ממא־רת, בגיל 38, אורי לייבוביץ, בנו ה־בכור של פרופסור ישעיהו לייבוביץ ש־היה פרופסור־חבר במחלקה לנוירולוגיה בבית־הספר לרפואה של האוניברסיטה ה־עברית בירושלים, פירסם שורה ארוכה של מאמרים ופירוטמים מדעיים שהיקנו לו שם בקרב חבריו למיקצוע.

נפטר
בתל־אביב, בגיל 61, חתן פרס ישראל לאדריכלות, אדריכל בנימין אירלסון. יליד רוסיה, עלה לארץ ב־1925, בוגר הגימנסיה הרצליה, למד ארכיטקטורה באוניברסיטת גנט בבלגיה, היה פעיל ב־ועדות ארכיטקטוניות בארץ ובחו"ל, קיבל ב־1968 את פרס ישראל בשל עבודתו ופעילותו בשטח הארכיטקטורה בארץ.

הפרקלים
עורך־הדין יצחק סגל, סניגורו של יוסף עמיאל, הצליח לגרום לכך שביה"מ סירב להאמין לעד־החביעה נגד שולחן.

הסמל שטיפל בעניין. הכניסו אותי למע־צר, בקיצור, בא יוז'י והוציא אותי. השוטרים זילזלו בעניין, אמרו שאילן בטח נעלם בשביל לבלות עם בחורה. אבל מה שהיה היה.

עכשיו, שאני שוב פעם חופשי, אני אנסה לבנות מחדש את החיים.

מכל הצרות שעברו עלי, אני מאושר לפחות בדבר אחד: שבעזרת אשתי, וידידים טובים, הצלחתי לשמור כל הז' מן מהילדים שלי, שאבא שלהם יושב בבית־סוהר כחשוד ברצח.